

už jen cinkot karabin a Prcek bez varování opustil rajbas. Trochu mne překvapilo, že dost hluboko. Místo pětmetrového zhoupnutí prásknul dobrou „desítku“ a Prcek se houpal dva metry nad zemí.

Rychle jsem slanil a jal se zjišťovat, co se stalo. Prcek mírně rozklepaný a s drobnými odřeninami už seděl a byl celkem v pohodě. Zato Karel vypadal poněkud hůře. Jeho dlaně začínaly dostávat jakousi růžovou barvu a výraz v jeho tváři prozrazoval, že mu není zrovna do smíchu. Po chvíli se mu ruce proměnily v jeden velký puchýř a ke slovu přišla zase jednou lékárníčka, vždy odpočívající na dně batohu. Při obvazování jsem ho opatrně zpovídal, co že se to vlastně stalo. Celkem bez váhání přiznal, že Prcka moc nesledoval, protože ho bolelo za krkem, a když najednou ucítil prudký tah lana, lekl se a vši silou ho oběma rukama pevně sevřel. Ke své smůle však před osmou (směrem k prvolezci). Že to dopadlo tak, jak to dopadlo, může Prcek děkovat jen Karlovu „dobrému stisku“, nízkému pádovému faktoru (3 kruhy), pánuobohu a mé blbosti.

Na závěr už jen dodávám, že asi po půl hodině jsem si cestu dolezl a Karel se zavazánými rukama ji bez větších potíží vylezl za mnou. Z této příhody vyplývají dvě věci: Já budu příště opatrnější v udělování důvěry a z Karla je dnes zkušený jistič.

Radek Duda

To jsme zase jednou

vyrazili zmáknout nějaké ten „prváč“ do Skaláčku. Tentokrát mě zaujala „krásná“, zarostlá spára na Dvojvěži v Malebném údolí. Milda nad mým projektem ohrnoval nos a nenechal se do něj přemluvit ani po mých pochvalných argumentech. „Ta až se vypučuje, tak to bude bomba.“ Taký že byla. A jaká!

Zatímco já si mlel stále svou, Milouš nastoupil do stěny za rohem a jal se osazovat kruh. Já se s nadšením čističe Viktora vrhnul do zahliněné spáry. Dařilo se. Rychlostí mosteckého velkorypadla jsem se prohrabával směrem k vrcholu. Za žábu vloženou do hlíny jsem zrovna udělal těžší krok a pak to přišlo!

Z nitra spáry, v úrovni obličej, se objevila první, pak druhá a třetí vos. Trošku se vykloním a s hrůzou zjišťuji, že jsem hrábnul do vosího hnízda. Takovou

obrovskou kouli jsem ještě v živote neviděl! Jak jsme později zjistili, měla v průměru dobrých 30 cm. Polil mě smrtelný pot! S mojí alergií na včelí bodnutí jsem měl možnost už dvakrát pocítit sílu včelího jedu. Podruhé mě v bezvědomí odvezli do nemocnice a tam se doktorům jen tak tak podařilo mé oživení...

Ve vosím hnízdě to během okamžení začalo doslova vařit. Přímou do ksichtu se mi vyřítily vosí roje a bodal a píchal. Vosy se mi zamotávaly ve vlasech, bodaly do tváří, do očí, do rtů, do jazyka – to jak jsem v zoufalství hulákal. Po pěti minutách mi začal stoupat tlak a začínal jsem se dusit – první příznaky anafylaktického šoku se dostavovaly. Velmi zřetelně jsem si uvědomoval, co bude následovat: pokud se nestane zázrak – do 15 minut po mně!

Nezachoval jsem si zrovna image drsného horolezce! Rval a brečel jsem jako malé dítě a Mildu prosil o pomoc. Jenže asi něco jiného je zabít se třeba pádem. To si člověk v tom kalupu ani nestačí uvědomit, že za chvíli je po něm. Ale mně se smrt dávala přímo do očí v podobě obrovské koule vosího hnízda.

Jelikož jsme měli jen jedno lano, navázali jsme se před výstupem každý na jeden konec. Milda v nastálém řevu trochu zazmatkoval a místo co by svůj konec lana protáhl právě osazeným kruhem, uvázal ho k němu na fix a slanil na jednoducho a pak už jen bezradně pobíhal pode mnou. V šoku mě sledoval, jak mám hlavu ukrytou v husté „svatozáří“ vosího roje. Pomoci jsem si musel tedy sám. V úvahu přicházely dvě možnosti. Skočít z výšky cca 7 metrů na zem, a nebo zavrtat bórek a slanit od něj. První možnost jsem vzhledm ke své nedávno zlomené páteři zavrhnul (v té době jsem v ní měl ještě šrouby po operaci). Nezbyvalo mi, než abych si zkousnul, přestal volnou rukou drtit na svém obličejí stovky vos a zavrtal

bórek. Kolikrát překérní situace za normálních okolností, natož tak, když si už smrtka brousí za vašimi zády kosu...

V nastálém zmatku a stresu se mi vůbec nedařilo. Až teprve na třetí pokus jsem v zoufalství zatloukl bórek, snad jen centimetr, a stáčil už jen na Mildu zahulákat, ať mě spustí na podlahu. Tam jsem

přistál už téměř v bezvědomí společně s částí vosího roje. A aby Milda nepřišel zkrátka, dostal ihned pod kůži několik žihadel.

Nakonec vše dopadlo dobře. Naštěstí jsem si před týdnem doplnil lékárníčku o nezbytný euspiran a efedrin a rozdrtil ho rychle pod jazykem. A pak už jen v mdlobách ležel v jehličí a čekal, zda má duše vydrží v těle po dobu, než Milda doběhne pro pohotovost. Přišla včas. Naštvaný, zpocený a udýchaný lékařský personál nadával chudákovy Mildovi, že jim neřekl, jak daleko od silnice vlastně ležím, a oni museli v sandálech a s nosítkama běžet lesem téměř dva kilometry!

Měření tlaku, injekce a 5 hodin kapačky v turnovské nemocnici mě dostaly z nejhoršího. Vzpomínám si, že při těchto operacích se mě řidič sanitky ptal, kolik že to žihadel jsem obdržel? Když jsem mu sdělil: „Tak okolo čtyřiceti“, okomentoval to slovy: „Ono se to vždycky zdá, ale ve skutečnosti je jich daleko míň“. Sem se urazil!

Zadostižněním se mi dostalo až následujícího dne před zrcadlem. Při počítání opuchlých a zarudlých míst po žihadlech mě to u čísla 150 přestalo bavit! O týden později jsme s radostí vosy vykouřili, hnízdo vypálili a shodili. Za stálého poletování zdemolaného roje jsme cestu dolezi a nazvali ji VOSÍ SAIGON. Vřele vám ji doporučuji. Jak se potvrdily mé představy, po vyčištění spáry a osazení kruhu je to slušná cesta. Dobrodružství vám i letos zajistí přítelkyně vosy, které se znovu usadily v díře těsně u spáry!

Hejtmoš